
Expulsions i èxodes jueus

Autor:

Data de publicació: 08-08-2022

Línia de temps

Vegeu també: Cronologia de la història jueva

Aquesta llista és incompleta; podeu ajudar afegint elements que falten. (Març 2018)

La següent és una llista d'expulsions i esdeveniments jueus que van provocar fluxos significatius de refugiats jueus.

Captivitat assíria

Articles principals: Captivitat assíria i Deu tribus perdudes

733/2 aC Tiglath-Pileser III, rei de l'Imperi Neoassiri, va saquejar el regne del nord d'Israel i va annexionar el territori de les tribus de Reuben, Gad i Manasseh a Gilead. Les persones d'aquestes tribus foren preses captives i reassentades a la regió del riu Khabur, a Halah, Habor, Hara i Gozan (1 Cròniques 5:26). Tiglath-Pileser també va capturar el territori de Naphtali i la ciutat de Janoah a Ephraim, i un governador assiri es va col·locar sobre la regió de Naphtali. Segons 2 Reis 15:29, la població de Naphtali va ser deportada a Assíria. 722 aC El 722 aC, Samaria, la capital del nord del Regne d'Israel, va ser presa per Sargon II,[1] que va reassentar els israelites a Halah, Habor, Gozan i a les ciutats de Media (2 Reis 18:11–12). Sargon va registrar així la captura d'aquella ciutat: "Samaria vaig mirar, vaig capturar; 27.280 homes que s'hi van refugiar em vaig emportar" a Assíria. Algunes persones de les tribus del nord es van salvar,[2][3] i s'ha suggerit que molts també van fugir cap al sud fins a Jerusalem. [4]

Captivitat babilònica

Article principal: Captivitat babilònica

597 aC El 598 aC, Nabucodonosor II de l'Imperi Neobabilònic va assetjar Jerusalem, llavors capital del regne meridional de Judà. La ciutat va caure després d'un setge de tres mesos i el nou rei Jeconies, que tenia 8 o 18 anys, la seva cort i altres ciutadans destacats (inclòs el profeta Ezequiel) i artesans, van ser deportats a Babilònia. [5] L'oncle de Jehoiakim, Zedekiah, va ser nomenat rei al seu lloc.

587-586 aC

Quan Zedekiah es va revoltar contra el domini babilònic, Nabucodonosor va respondre envaint Judà (2 Reis 25:1). El desembre del 589 aC, Nabucodonosor va iniciar un altre setge de Jerusalem. [6] Durant el setge, molts jueus van fugir als voltants de Moab, Ammon, Edom i altres països per buscar refugi. [7] La ciutat finalment va caure després d'un setge de trenta mesos, i el general babilònic Nebuzaradan va ser enviat a completar la seva destrucció. [8] La ciutat va ser saquejada i el temple de Salomó va ser destruït. La majoria dels membres de la classe d'elit van ser portats en captivitat a Babilònia. La ciutat va ser arrasada. Només a unes poques persones se'ls va permetre romandre i tendir a la terra (Jeremies 52:16): El 537 aC Cir el Gran, el rei fundador de l'Imperi Persa Aquemènida, va permetre als jueus tornar a Judà i reconstruir el Temple. [9][10][11]

500-1 aC

139 aCExpulsió de la ciutat de Roma sota l'acusació de proselitisme agressiu entre els romans. [12]

1-599 CE

19 ceExpulsió de la ciutat de Roma per part de l'emperador Tiberi juntament amb practicants de la religió egípcia. [13][14]38 ceEls jueus van ser expulsats d'un dels seus barris a la ciutat d'Alexandria, a Egipte, sota la instigació d'Aulus Avilius Flaccus. [15]41-53 CEExpulsió de Claudi dels jueus de Roma.73 ceLa derrota jueva a la Primera Guerra Jueva-Romana va provocar que molts jueus fossin fets presoners i esclavitzats o refugiats.119Grans comunitats jueves de Xipre, Cirene i Alexandria es van extingir després de la derrota jueva a la guerra de Kitos contra Roma. Aquest esdeveniment va provocar un canvi demogràfic important al Llevant i al nord d'Àfrica. Segons Eusebi de Cesarea l'esclat de violència va deixar Líbia despoblada fins a tal punt que pocs anys després es van haver d'establir noves colònies allà per part de l'emperador Adrià només per mantenir la viabilitat d'un assentament continuat. [cal citació]415Jueus expulsats d'Alexandria sota el lideratge de Sant Ciril d'Alexandria. [16]418Jueus expulsats de Menorca o demanats per convertir-se. [17]

Segles VI a X

612El rei visigòtic Sisebut va ordenar que tots els jueus que es neguessin durant més d'un any a tenir-se a si mateixos o als seus fills i servents batejats serien desterrats del país i privats de les seves possessions. [18]629Tota la població jueva de Galilea va massacrar o expulsar, després de la rebel·lió jueva contra Bizanci.Segle 7Muhammad va expulsar de Medina dues tribus jueves: els Banu Qaynuqa i els Banu Nadir. La tribu Banu Qurayza fou sacrificada i l'assentament jueu de Khaybar fou saquejat. [19][20][21]

Segles XI a XIII

1012Jueus expulsats de Magúncia.

Expulsions de jueus a Europa de 1100 a 1600

1095 – mitjans del segle 13Les onades de croades van destruir moltes comunitats jueves a Europa (sobretot a Renània) i a l'Orient Mitjà (sobretot a Jerusalem). [cal citació]Mitjans del segle 12La invasió d'Almohades va posar fi a l'edat d'or de la cultura jueva a Espanya. Entre altres refugiats hi havia Maimònides, que va fugir al Marroc, després Egipte, després Aretz Israel.1276Jueus expulsats de l'Alta Baviera. [22][23][cal una font millor]Segles 12-14França. La pràctica d'expulsar els jueus acompanyada de la confiscació dels seus béns, seguida de readmissions temporals per rescat, es va utilitzar per enriquir la corona: expulsions de París per Felip August el 1182, de França per Lluís IX el 1254, per Felip IV el 1306, per Carles IV el 1322, per Carles V el 1359, per Carles VI el 1394.Segle 13L'influent filòsof i lògic Ramon Llull (1232-1315) va demanar l'expulsió de tots els jueus que rebutjarien la conversió al cristianisme. Alguns estudiosos consideren la de Llull com la primera articulació integral, a l'Occident cristià, d'una política expulsionista respecte als jueus.1253El 23 de juliol (Menachem Av 25) els jueus de Vienne, França van ser expulsats per ordre del Papa Innocenci III[24]1288Nàpols emet la primera expulsió de jueus al sud d'Itàlia. [25][cal una font millor]1290El rei Eduard I d'Anglaterra emet l'Edicte d'Expulsió per a tots els jueus d'Anglaterra. La política va ser revertida després de 365 anys el 1655 per Oliver Cromwell.1293Destrucció de la majoria de les comunitats jueves del Regne de Nàpols. [25]1294El 24 de juny (4 de Tamuz), els jueus de Berna, Suïssa van ser expulsats [26] "Diversos jueus van ser posats a la mort allà a conseqüència d'una difamació de sang", però un acord que implicava que els jueus paguessin diners va revertir l'expulsió. [27][cal una font millor]

Segle 14

1360Jueus expulsats d'Hongria per Lluís I d'Hongria. [28]1392Jueus expulsats de Berna, Suïssa. Tot i que entre 1408 i 1427 els jueus van tornar a residir a la ciutat, els únics jueus que van aparèixer a Berna posteriorment van ser transitoris, principalment metges i comerciants de bestiar. [29][cal una font millor]

Segle 15

1420-21El duc Albert V ordena l'empresonament i la conversió forçosa al cristianisme de tots els jueus d'Àustria. Alguns es converteixen i altres abandonen el país. El 1421 les autoritats austríaques tornen a detenir i expulsar jueus i jueus són prohibits de la capital Viena. [30]1442Els jueus van tornar a ser expulsats de l'Alta Baviera. [22]1478Jueus expulsats de Passau. [22]1491Els jueus de Ravenna expulsats, sinagogues destruïdes. [25]1492Ferran II i Isabel I van emetre el decret de l'Alhambra, Edicte General sobre l'expulsió dels jueus d'Espanya (uns 200.000) i de Sicília (1493, uns 37.000).1495Carles VIII de França ocupa el Regne de Nàpols, portant una nova persecució contra els jueus, molts dels quals eren refugiats d'Espanya. [25]1496Jueus expulsats de Portugal. Maximilià I, emperador del Sacre Imperi Romanogermànic, emet un decret expulsant tots els jueus d'Estíria i Wiener Neustadt.1499Jueus expulsats de Nuremberg. [22]

Segle 16

1510Jueus expulsats de Nàpols. [25]1510Jueus expulsats de Brandenrg després d'una falsa acusació de profanació d'amfitrions a Berlín. [31]1519Jueus expulsats de Regensburg. [22]1526Jueus expulsats de Pressburg (Bratislava) arran de la derrota del Regne d'Hongria per l'Imperi Otomà. [32]1551Tots els jueus restants expulsats del ducat de Baviera. L'assentament jueu a Baviera va cessar fins al final del segle 17, quan es va fundar una petita comunitat a Sulzbach pels refugiats de Viena. [22]1569El papa Pius V expulsa els jueus dels estats pontificis, excepte Ancona i Roma. [25]1593El papa Climent VIII expulsa els jueus que viuen a tots els estats papals, excepte Roma, Avinyó i Ancona. Els jueus són convidats a establir-se a Leghorn, el principal port de la Toscana, on se'ls concedeix plena llibertat religiosa i drets civils, per part de la família Mèdici, que volen convertir la regió en un centre de comerç. [22]1597Nou-cents jueus van ser expulsats de Milà. [25]

Segle 17

1614Aixecament de Fettmilch: Els jueus són expulsats de Frankfurt, Sacre Imperi Romanogermànic, després del saqueig de la Judengasse.1654La caiguda de la colònia holandesa de Recife al Brasil davant els portuguesos va provocar l'arribada jueva a Nova Amsterdam, el primer grup de jueus a fugir a Amèrica del Nord.1669-1670Jueus expulsats de Viena per Leopold I, emperador del Sacre Imperi Romanogermànic i posteriorment prohibit establir-se a les Terres Hereditàries Austríaques. L'antic gueto jueu de l'Unterer Werd va passar a anomenar-se Leopoldstadt en honor de l'emperador i de les cases i terres expropiades donades als ciutadans catòlics. [33]1679-1680Jueus de tot el Iemen expulsats de les seves ciutats i pobles i enviats a un lloc desèrtic, en el que es coneix com l'exili de Mawza.1683Jueus expulsats d'Haití i de totes les altres colònies franceses, a causa del decret del Codi Noir emès per Lluís XIV. [34][cal una font millor]

Segle 18

1701-1714Guerra de Successió Espanyola. Després de la guerra, els jueus d'origen austríac van ser expulsats de Baviera, però alguns van poder adquirir el dret de residir a Munic. [22]Dècada de 1744-1790Les reformes de Frederic II, Josep II i Maria Teresa van enviar masses de jueus alemanys i austríacs empobrits a l'est. [nota 1]1791La tsarina de Rússia Caterina la Gran institueix la Palestra d'Assentament, restringint els jueus a les parts occidentals de l'imperi mitjançant la deportació. A finals del segle 19, més de quatre milions de jueus viurien al Pale.

Segle 19

1862 Tennessee, Mississipí, KentuckyJueus expulsats per Ulisses S. Grant per Ordre General nº 11. [35]Dècada de 1880-1910Pogroms a l'Imperi Rus: al voltant de 2,5 milions de jueus van emigrar de l'est d'Europa, principalment als Estats Units. [36]

Segle 20

1917Jueus expulsats de la zona de Jaffa per les autoritats otomanes durant la Primera Guerra Mundial.1933-1957

La primera fornada de nens refugiats arriba a Anglaterra des d'Alemanya.

Els supervivents de Buchenwald arriben a Haifa.

La persecució de l'Alemanya nazi va començar amb el boicot nazi a les empreses jueves el 1933, va arribar a un primer clímax durant la Kristallnacht el 1938 i va culminar amb l'Holocaust de la judicatura europea. El Mandat Britànic de Palestina va prohibir l'emigració jueva a palestina obligatòria. La Conferència d'Evian de 1938, la Conferència de les Bermudes de 1943 i altres intents no van aconseguir resoldre el problema dels refugiats jueus, un fet molt utilitzat en la propaganda nazi. [nota 2] Un petit nombre de refugiats jueus alemanys i austríacs del nazisme van emigrar a Gran Bretanya, on les actituds no eren necessàriament positives. [37] Molts dels refugiats van lluitar per Gran Bretanya a la Segona Guerra Mundial. Després de la Segona Guerra Mundial, els supervivents de l'Holocaust d'Europa oriental van emigrar a la part controlada pels aliats d'Europa, ja que la societat jueva a la qual pertanyien la majoria d'ells ja no existia. Sovint eren supervivents solitaris consumits per la recerca sovint inútil d'altres familiars i amics, i sovint no desitjats a les ciutats d'on provenien. Eren coneguts com a desplaçats (també coneguts com Sh'erit ha-Pletah) i col·locats en camps de desplaçats, la majoria dels quals estaven tancats el 1951. L'últim camp Föhrenwald es va tancar el 1957. 1943-1944 Jueus expulsats, desposseïts de la ciutadania i furtats d'algunes ciutats italianes, com Roma, Verona, Florència, Pisa, Alessandria. [38][39][cal una font millor] 1947–1972

Els refugiats jueus miren a través dels forats d'un vaixell mentre atracen al port de Haifa.

Jueus iraquians desplaçats el 1951.

L'Èxode que porta refugiats.

En el curs de l'operació "Catifa Màgica" (1949-1950), tota la comunitat de jueus iemenites (anomenada Teimanim, uns 49.000) va emigrar a Israel.

L'èxode jueu dels països àrabs i musulmans, en què la població combinada de les comunitats jueves de l'Orient Mitjà i el nord d'Àfrica (excloent Israel) es va reduir d'uns 900.000 el 1948 a menys de 8.000 en l'actualitat, i aproximadament

600.000 dels quals es van convertir en ciutadans d'Israel. La història de l'èxode està polititzada, donada la seva rellevància proposada per a un acord final de les negociacions de pau israeliano-palestines. [40][41][42][43][44][45] En presentar la història, aquells que veuen l'èxode jueu com a equivalent a l'èxode palestí de 1948, com el govern israelià i ONG com JJAC i JIMENA, emfatitzen "factores d'empenta", com ara casos de violència antijueva i expulsions forçades,[40] i es refereixen als afectats com a "refugiats". [40] Els que argumenten que l'èxode no equival a l'èxode palestí destaquen els "factores d'atracció", com ara les accions dels funcionaris locals de l'Agència Jueva per a Israel amb l'objectiu de complir el Pla Un Milió,[42] destaquen les bones relacions entre les comunitats jueves i els governs del seu país,[44] emfatitzen l'impacte d'altres factors d'empenta com la descolonització al Magrib i a la guerra de Suez i a l'afer Lavon a Egipte,[44] i argumenten que molts o tots els que van marxar no eren refugiats. [40][42] L'ACNUR va anunciar el febrer de 1957 i el juliol de 1967, que aquests jueus que havien fugit de països àrabs "poden ser considerats prima facie dins del mandat d'aquesta oficina", per la qual cosa segons ells en el dret internacional, com a refugiats de bona fe. [46] 1947 Egipte va aprovar la Llei de Societats. Aquesta llei exigia que no menys del 75% dels empleats de les empreses a Egipte havien de ser ciutadans egipcis. Aquesta llei va afectar fortament els jueus, ja que només al voltant del 20% de tots els jueus d'Egipte eren ciutadans egipcis. La resta, tot i que en molts casos van néixer a Egipte i hi van viure durant generacions, no van tenir la ciutadania egípcia. [47] [cal una font millor] 1948 Estat d'Israel establert. L'antisemitisme a Egipte es va intensificar fortament. El 15 de maig de 1948 es va declarar la llei d'emergència i un reial decret va prohibir als ciutadans egipcis sortir del país sense un permís especial. Això es va aplicar als jueus. Centenars de jueus van ser arrestats i molts van confiscar els seus béns. De juny a agost de 1948, es van plantar bombes als barris jueus i es van saquejar negocis jueus. Uns 250 jueus van ser morts o ferits per les bombes. Aproximadament 14.000 jueus van abandonar Egipte entre 1948 i 1950. [47] 1949 Jordània ocupa i després s'annexiona Cisjordània –en gran part assignada per la Partició de Palestina de l'ONU de 1947 a un estat àrab, proposta rebutjada per la direcció àrab– i porta a terme a gran escala la discriminació i persecució de tots els residents no musulmans –jueus, cristians (de moltes denominacions), druze, circassians, etc.– i obliga a l'arabització de tota l'activitat pública, incloses les escoles i l'administració pública. [48] 1951-1952 Durant l'Operació Ezra i Nehemiah, ~120.000 jueus expulsats sota la Llei de Desnaturalització del primer ministre iraquià Tawfeeq Al-Suwaidi a causa que els jueus tenien massa influència sobre l'economia. [49][50][51][52][53] 1954 Gamal Abdel Nasser pren el poder a Egipte. Nasser va arrestar immediatament molts jueus que van ser jutjats per diversos càrrecs, principalment per activitats sionistes i comunistes. Els jueus es van veure obligats a donar grans sumes de diners als militars. Es va introduir una estricta supervisió de les empreses jueves; alguns van ser confiscats i altres venuts per la força al govern. [47] [cal una font millor] 1956 Crisi de Suez. Aproximadament 3.000 jueus egipcis van ser internats sense càrrecs en quatre camps de detenció. El govern va ordenar a milers de jueus que abandonessin el país en pocs dies, i no se'ls va permetre vendre les seves propietats, ni emportar-se cap capital amb ells. Els deportats es van fer signar declaracions acceptant no tornar a Egipte i transferint els seus béns a l'administració del govern. La Creu Roja Internacional va ajudar uns 8.000 jueus apàtrides a abandonar el país, portant la majoria a Itàlia i Grècia. La majoria dels jueus de Port Said (uns 100) van ser introduïts de contraban a Israel per agents d'Israel. El sistema de deportació va continuar fins al 1957. Altres jueus van marxar voluntàriament, després que se'ls hagués pres els seus mitjans de subsistència, fins que només 8.561 van ser registrats al cens de 1957. L'èxode jueu va continuar fins que van quedar uns 3.000 jueus a partir del 1967. [47] [cal una font millor] 1962 Els jueus fugen d'Algèria com a conseqüència de la violència de l'OEA. La comunitat temia que la proclamació de la independència precipitaria un esclat musulmà. A finals de juliol de 1962, 70.000 jueus havien marxat cap a França i altres 5.000 cap a Israel. S'estima que al voltant del 80% dels jueus algerians es van establir a França. [54] [cal una font millor] 1965 La situació dels jueus a Algèria es deteriora ràpidament. El 1969, queden menys de 1.000 jueus. A la dècada de 1990, el nombre s'havia reduït a aproximadament 70. [54] [cal una font millor] 1967 Guerra dels Sis Dies. Centenars de jueus egipcis detinguts, patint pal·lisses, tortures i abusos. Alguns van ser alliberats després de la intervenció d'estats estrangers, especialment d'Espanya, i se'ls va permetre sortir del país. [47] Els jueus libis, que sumaven aproximadament 7.000, van ser sotmesos a pogroms en què 18 van ser assassinats, cosa que va provocar un èxode massiu que va deixar menys de 100 jueus a Líbia. [55] [cal una font millor] 1968 La crisi política polonesa de 1968 va obligar milers de jueus a abandonar la Polònia comunista. 1970 Menys de 1.000 jueus encara vivien a Egipte el 1970. Se'ls va donar permís per marxar però sense les seves possessions. A partir de 1971, només 400 jueus van romandre a Egipte. A partir del 2013, només queden unes poques dotzenes de jueus a Egipte. [47] Dècada de 1970-1990 La persecució patrocinada per l'estat a la Unió Soviètica va provocar que centenars de milers de jueus soviètics, coneguts com a Refuseniks, perquè se'ls havia denegat el permís oficial per marxar, per fugir; la majoria van anar a Israel o als Estats Units com a refugiats. [56] 1972 Idi Amin, expulsa tots els israelians d'Uganda. [57] 1985 i 1991 10.000 jueus van fugir d'Etiòpia en el marc de l'Operació Moisès i l'Operació Josuè i 14.000 jueus van fugir d'Etiòpia en el marc de l'Operació Salomó.

Segle 21

2021 Els membres de la comunitat jueva del Iemen han fugit del país, deixant només sis jueus denunciats, tot i que no està clar si van ser expulsats o abandonats voluntàriament com a part d'un acord de sortida amb el moviment houthi. [58][59][60] Un dels membres de la família expulsats va dir: [59]

"La història ens recordarà com l'últim dels jueus iemenites que encara estaven aferrats a la seva terra natal fins a l'últim

moment", "Havíem rebutjat moltes temptacions una vegada i una altra i ens vam negar a abandonar la nostra pàtria, però avui ens veiem obligats".

Expulsions de jueus per país

Regió	Data d'expulsió	Expulsió aixecada (de facto)	Expulsió aixecada (de jure)
-------	-----------------	------------------------------	-----------------------------

Àustria

1421

1469

Anglaterra

1290

1656

1753-4

1829

França

1394

Segle 18

27 de setembre de 1791

Hongria

1349

1350

1360

1364

Lituània

1495

1503

Milà

1597

1714

Nàpols

1510

1735

Nuremberg

1499

1850[61]

Portugal
1497
Segle 19
N.p.

Sicília
31 de desembre de 1492
3 de febrer de 1740

Espanya
31 de març de 1492
Segle 19
16 de desembre de 1968[62]

Iemen
29 març 2021

Vegeu també

Portal d'història
Portal del judaisme

Alia
Geografia de l'antisemitisme
Comparacions històriques de població jueva
Història de l'antisemitisme
Diàspora jueva
Divisions ètniques jueves
Història jueva
Pogrom
Yerida

Notes

^ Vegeu també: Schutzjude[cal citació]
^ Vegeu també: MS St. Louis

Referències
Cites

- ^ Umberto Cassuto, Elia Samuele Artom (1981). Els Llibres de Reis i Cròniques visió moderna.
- ^ 2 Cròniques 30: 1-18
- ^ Finkelstein, Israel; Silberman, Neil Asher (2002) La Bíblia desenterrada : La nova visió de l'arqueologia de l'antic Israel i l'origen dels seus textos sagrats, Simon & Schuster, ISBN 0-684-86912-8
- ^ Finkelstein, Israel (2015-06-28). "Migració dels israelites a Judà després del 720 aC: una resposta i una actualització" Zeitschrift für die alttestamentliche Wissenschaft. 127 (2): 188-206. DOI:10.1515/zaw-2015-0011. ISSN 1613-0103. 171178702 S2CID.
- ^ La història d'Oxford del món bíblic, ed. de Michael D Coogan. Publicat per Oxford University Press, 1999. pàg 350
- ^ Knight, Doug i Amy-Jill Levine (2011). El significat de la Bíblia. Ciutat de Nova York: HarperOne. Pàg 31. ISBN 9780062067739.
- ^ Jeremies 40:11–12
- ^ Malamat, Abraham (1968). "Els últims reis de Judà i la caiguda de Jerusalem: un estudi històric - cronològic". Revista d'Exploració d'Israel. 18 (3): 137-156. 27925138 JSTOR. La discrepància entre la durada del setge segons els anys regnals de Zedekiah (anys 9-11), d'una banda, i la seva durada segons l'exili de Jehovà (anys 9-12), de l'altra, només es pot cancel·lar suposant que el primer s'ha considerat sobre una base Tishri i el segon sobre una base nisan. La diferència d'un any entre tots dos s'explica pel fet que la finalització del setge va caure a l'estiu, entre Nisan i Tishri, ja en el 12è any segons el recompte d'Ezequiel, però encara en l'11è any de Zedekiah que havia d'acabar només a Tishri.
- ^ Coogan, Miquel (2009). Breu introducció a l'antic testament. Oxford.
- ^ Jonathan Stökl, Caroline Waerzegger (2015). Exili i retorn: el context babilònic. Walter de Gruyter GmbH & Co. pp. 7–11, 30, 226.
- ^ Enciclopèdia Judaica. Vol. 3 (2a ed.). Pàg 27.
- ^ Goodman, Martí (2006). El judaisme en el món romà: assaigs recollits. Editorial Hotei. Pàg 207.
- ^ Williams, Margaret H. (2013). Jueus en un entorn graecoromà. Mohr Siebeck. Pàg 63.
- ^ Suetoni, La vida de Tiberi, capítol 36. 1913. Universitat de Chicago. [Consulta: 14 juliol 2019].
- ^ Filó d'Alexandria, Flaccus VIII (53-57)
- ^ "Ciril d'Alexandria". Britannica.com. 14/06/2018. [Consulta: 14-06-2019].
- ^ Bradbury, Scott (1996). sever de menorca: carta de conversió dels jueus. Oxford University Press. Pàg 154.
- ^ "Els jueus a Espanya sota els visigots". Fundació d'Història Jueva-Americana.
- ^ "L'expulsió dels Banu Qaynuqa".
- ^ "Mahoma: Llegat d'un profeta . Mahoma i jueus de Medina | PBS". www.pbs.org. [Consulta: 14-03-2021]. Dues de les tribus- els Banu Nadir i els Banu Qaynuqa-- van ser finalment exiliats per quedar-se curts en els seus compromisos acordats i pel consegüent perill que suposaven per a la naixent comunitat musulmana.
- ^ "L'expedició dels Banu Qaynuqa » Preguntes sobre l'Islam". Preguntes sobre l'Islam. [Consulta: 14-03-2021].
- ^ Jump up to:un b c d e f g h "Baviera, Alemanya". Biblioteca Virtual Jueva. 27/02/2018. [Consulta: 2018-03-06].
- ^ "Baviera, Alemanya". www.jewishvirtuallibrary.org.
- ^ "Els jueus són expulsats de Viena França per ordre del papa Innocenci III"
- ^ Jump up to:un b c d e f g "Cronologia de la història jueva a Itàlia". Biblioteca Virtual Jueva. 27/02/2018. [Consulta: 2018-03-06].
- ^ Jeff Reznik (28 de febrer de 1992). "Càpsula del temps: expulsió jueva". La premsa jueva. pàg. M11.
- ^ "Berna, Suïssa". [Consulta: 25 març 2021].
- ^ Patai, Rafael (1996). Els jueus d'Hongria: història, cultura, psicologia. Wayne State University Press. ISBN 0-8143-2561-0.
- ^ "Berna". Biblioteca Virtual Jueva. 27/02/2018. [Consulta: 2018-03-06].
- ^ Melton 2014, p. 967.
- ^ "Migracions jueves al segle 16". Heimatkunde: Flucht - Migració - Integració a Brandenburg. 24/01/2021. [Consulta: 24-01-2021].
- ^ Silber, Michael K. "Bratislava". Enciclopèdia YIVO. [Consulta: 21 maig 2020].
- ^ "1670: L'emperador del Sacre Imperi Romanogermànic desterra els jueus d'Àustria". Haaretz.com. 01/05/2015. [Consulta: 15-06-2019].
- ^ "Caribs, nació hispano--portuguesa de la: La Nacion". [Consulta: 17 abril 2014].
- ^ Joan i Simó (1979). The Papers of Ulysses S. Grant, Volum 7: 9 de desembre de 1862 – 31 de març de 1863. Premsa SIU. Pàg 56. ISBN 9780809308804.
- ^ "Emigració jueva al segle 19".
- ^ "La càlida benvinguda britànica als jueus que fugen dels nazis és un 'mite'". Phys.org / Universitat de Manchester. 27 de febrer de 2013. [Consulta: 4 agost 2016].
- ^ Roth, Cecil (1969). La història dels jueus d'Itàlia. [Westmead, Eng.]: [Gregg International Publishers]. 540-549. ISBN 0-576-80117-8. 551115 OCLC.
- ^ "Alessandria". www.jewishvirtuallibrary.org. [Consulta: 12-03-2021].
- ^ Jump up to:un b c d Canviat de taca, ministeri d'Exteriors per posar en primer pla els "refugiats jueus" ""Definir-los com a refugiats és exagerat" va dir Alon Liel, exdirector general del Ministeri d'Exteriors"

- ^ "Canvi del paradigma dels refugiats - Jerusalem Report - Jerusalem Post". www.jpost.com.
- ^ Jump up to:un b c Israel critica el "dret de retorn" palestí amb la xerrada sobre refugiats jueus "Els crítics palestins i israelians tenen dos arguments principals: que aquests jueus no eren refugiats sinó participants ansiosos d'un nou estat sionista, i que Israel no pot ni ha d'intentar liquidar el seu compte amb els palestins deduint els béns perduts dels seus propis ciutadans, evitant així que individus d'ambdós bàndols busquin una compensació."
- ^ Philip Mendes Les causes de l'Èxode jueu posterior a 1948 dels països àrabs Arxivat 2013-01-13 a archive.today
- ^ Jump up to:un b c Yehouda Shenhav Els jueus àrabs: una lectura postcolonial del nacionalisme, la religió i l'ètnia
- ^ Avi Shlaim No hi ha solució pacífica
- ^ "S.Res.494 - Una resolució que expressa el sentit del Senat sobre la creació de poblacions de refugiats a l'Orient Mitjà, el nord d'Àfrica i la regió del Golf Pèrsic com a conseqüència de violacions dels drets humans". Congress.gov. Congrés dels Estats Units. 25 de maig de 2006. [Consulta: 11 juliol 2020].
- ^ Jump up to:un b c d e f "Recorregut virtual d'història jueva d'Egipte". www.jewishvirtuallibrary.org.
- ^ Marc A. Tessler. (1994). Una història del conflicte israelià-palestí. Premsa universitària d'Indiana. Pàg 329. L'ocupació il·legal de Jordània i l'annexió de Cisjordània
- ^ Corresponsal, J. (2004-10-15). "El pogrom oblidat". J. [Consulta: 12-03-2021].
- ^ "Quan l'Iraq va expulsar els seus jueus a Israel, la història interior" L' JPost.com del Jerusalem Post. [Consulta: 12-03-2021].
- ^ "El Farhud--La violenta desposseïció de jueus i béns a l'Iraq el 1951 | Xarxa de Notícies d'Història". historynewsnetwork.org. [Consulta: 12-03-2021].
- ^ Kendal, Elizabeth Natalie (2016-06-08). Després de dissabte ve diumenge: Entendre la crisi cristiana a l'Orient Mitjà. Wipf i Stock Publishers. ISBN 978-1-4982-3987-5.
- ^ Negre, Edwin. "L'expulsió que es va tornar a disparar: Quan l'Iraq va expulsar els seus jueus". www.timesofisrael.com. [Consulta: 12-03-2021].
- ^ Jump up to:un b "Tour virtual d'història jueva d'Algèria". www.jewishvirtuallibrary.org.
- ^ "Jueus de Líbia". Biblioteca Virtual Jueva. 27/02/2018. [Consulta: 2018-03-06].
- ^ Mark Azbel i Grace Pierce Forbes. Refusenik, atrapat a la Unió Soviètica. Houghton Mifflin, 1981. ISBN 0-395-30226-9
- ^ Oded, Arye (2006). "Relacions israeliano-ugandeses en temps d'Idi Amin". Revisió d'Estudis Polítics Jueus. 18 (3/4): 65-79. JSTOR 25834697.
- ^ Boxejador, Aaron. "Com 13 jueus iemenites abandonen la regió pro-Iran cap al Caire, comunitat de 50.000 fins a 6". www.timesofisrael.com. [Consulta: 31-03-2021].
- ^ Jump up to:un b "Alguns dels últims jueus que queden del Iemen van dir expulsats pels houthis recolzats per l'Iran" Els temps d'Israel. 29 de març de 2021. [Consulta: 31-03-2021].
- ^ "Gairebé tots els jueus restants al Iemen van ser deportats - mitjans saudites". L' JPost.com del Jerusalem Post. [Consulta: 31-03-2021].
- ^ "Nuremberg". www.jewishvirtuallibrary.org.
- ^ "1492 La prohibició dels jueus és anul·lada per Espanya", The New York Times, 17 de desembre de 1968

Llibres

Melton, J. Gordon (15 de gener de 2014). Religions a través del temps: 5.000 anys d'història religiosa [4 volums]. ABC-CLIO. pàg 967–. ISBN 978-1-61069-026-3.

Enllaços externs

Exili ordinari, la història dels refugiats jueus austríacs a França i a Bèlgica
 Una vida que val la pena viure de Lys Anzia. WNN - Xarxa de Notícies de Dones
 Silent Exodus a YouTube, un documental de Pierre Rehov
 Expulsions de jueus a la biblioteca virtual jueva